

Fisketur 10-2009 til

British Columbia efter laks og STØR

Tekst og fotos: Stig Nørhald, copyright ©

Der var engang tre fiskekammerater, der var lidt trætte af at fange for meget ingenting, så de sparede op til en uges 'stensikkert lakseeventyr' i British Columbia – nærmere bestemt til Chilliwack River. De lænede sig op ad fiskerejsebureauets erfaringer og lovprisninger, for så kunne det da ikke gå galt. De fik tilmed 'deres egen' rejseguide fra Atlantik Travel med på turen. Alligevel blev turen ret anderledes end forventet....

Starten af oktober er et godt tidspunkt til fiskeri efter flere arter af stillehavslaks bl.a. Chinook (kongelaks), Pink salmon (pukkellaks) og Coho salmon (søvlaks). I løbet af sommer og efterår trækker enorme mængder af stillehavslaks op i floderne på Canadas vestkyst for at gyde – og dø. Bjørne og lystfiskere står i kø for at forsyne sig af naturens overflod. Lystfiskerne mest for spændingens skyld. Specielt de store kongelaks trak al linen af fiskehjulet i mine mange drømme under planlægningen af turen.

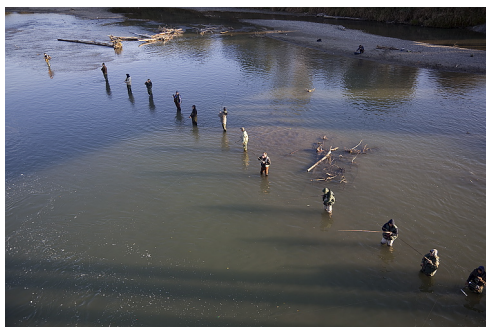
Jeg fik dog lidt panderynker under et besøg i en fluefiske-udstyrsforretning. Ekspedienten sagde med en noget overbærende tone noget i retning af "Man tager da ikke til Canada for at fejlkroge en masse laks ved hjælp af bly-lodder og uldtotter." Jeg tænkte – hold da kæft en lyseslukker, men det skulle senere vise sig at være en ret præcis beskrivelse af virkeligheden.

Rejsen foregik via Amsterdam til Seattle, hvor en rummelig bil ventede. Grænsen mellem USA og Canada krævede al vores tålmodighed. Grænsepolitiet havde svært ved at tro på, at 4 danskere 'bare' var på vej for at fiske i en uge. De kastede også et ekstra blik på vores to tykke sorte 'bazooka-rør' med fiskestænger, men vi fik lov at passere, og efter få timers kørsel nåede vi Chilliwack. Indkvarteringen på Comfort Inn gik i en ruf – fiskefeberen blussede trods jetlag og lang rejsetid.

Vi ankom til en flod med alt for lidt vand i. Helt usædvanlige forhold i oktober, hvor rigelige mængder regn plejer at være normen. Der manglede sådan set ikke laks i floden, men mange var i gang med gydningen, og dem, der havde overstået legen var halv- eller heldøde, hvilket jo er naturens orden for stillehavslaksene. Der havde derfor bredt sig en lidt sær stemning (og lugt) af død og råddenskab.

Vi startede vores fiskeuge med at køre op og ned langs floden for at 'se på sagerne'. Som forventet var der mange fiskere tæt på vejen og parkeringsmulighederne, men mængden af fiskere var alligevel overraskende. Mange steder stod de som sild i en tønde, skulder ved skulder, med rigtig gode muligheder for at få filtret linerne sammen – og absolut ingen plads til en regulær fight med en stor laks. Kort sagt en ret fremmedartet fiskekultur.

Det blev også hurtigt klart for os, at den overvejende del af de fangne laks var kroget de særeste steder på kroppen. Det lod til at være helt almindeligt – i hvert fald plagede det ikke flertallet af fiskere, der ofte bare sparkede laksene enten på land eller ud igen. Reglerne sætter grænser for hvor mange laks af de forskellige arter, man må slå ihjel pr. dag. Det betyder, at langt størstedelen af de fangne laks sættes ud igen. Der må kun fiskes med modhageløse enkeltkroge, så det er hurtigt at få løsnet krogen uden at skade fisken alt for meget. En meget sympatisk regel, der dog stod i et sært forhold til den almindelige måde at håndtere laksene på.

På kanal-stykket nederst i Vedder/Chilliwack River står både fisk og fiskere tæt. Der findes dog heldigvis steder længere oppe ad floden, hvor man kan få det mere for sig selv.

I Chilliwack River er den helt overvejende fiskemetode – både blandt lokale og tilrejsende – kraftig spinnestang, stort multi-hjul, tyk line, rigelige mængder af bly, 'skum-flydere' og præfabrikerede uldtotter på store enkeltkroge med indbygget forfang. Kun sjældent så vi traditionelt fluefiske- eller spinneudstyr i sving.

Hvis man gerne vil i kontakt med laks i en fart, gør man selvfølgelig som alle de andre – og som man er blevet instrueret om i den lokale udstyrsforretning 'Fred's Custom Tackle'. Det lyder måske helt ligetil – men hvis man ikke er vant til at kaste med bly, flåd og langt forfang får man sin sag for. Fiskemetoden minder om den 'norske' måde at fiske med orm på, men de store kulørte skumflydere, gør det muligt at se nogenlunde hvor alle de andre fiskeres grej befinder sig. På grund af bundforholdene mistes der ganske store mængder bly, og det er almindeligt at medbringe stangbly i lange baner. Forbud mod at efterlade tonsvis af bly i naturen er ikke nået til British Columbia endnu.

Vi startede fiskeriet på de 'sikre' steder – dvs. hvor vi kunne se andre fiskere med rusk i stangen. Det viste sig at være ret let at få kontakt med de talrige pukkellaks – typisk i størrelsen 2-3 kg – men ofte kom de ind med halen forrest. Glæden ved at fighte en laks, der tilfældigvis er blevet kroget i halen, er til at overse. Små lette blink og spinnere var en brugbar erstatning for de lakserogn-imiterende uldtot-fluer. Men uanset hvad der sad i enden af linen, var der langt imellem laks kroget i munden.

Pukkellaksene 'The pinks' var i absolut overtal. Her er det vores fiskeguide Ole Frandsen, der poserer med en rigtig flot pukkellaks. De trækker kun op i floden hvert andet år – i de ulige år!

Efter at have fisket et par dage på forskellige overbefolkede dele af floden lykkedes det at finde nogle dejlige stykker vand, hvor der kun var få andre fiskere. Det var bare et spørgsmål om at gå en halv times tid langs floden. Her fandt vi plads til at svinge fluestængerne, men det lykkedes aldrig at 'knække koden' dvs. finde den rigtige flue eller fiske den på den rigtige måde. Manglende tid og erfaring spillede helt sikkert også en stor rolle. På grund af den lave vandstand var det flere steder muligt at se kongelaksene, så man kunne mærke det specielle sus, det giver, når man fisker til en stor fisk, man kan se.

*Ole med mellemstor han-kongelaks, der hurtigt blev sat ud igen.
En fisk af den kaliber kan godt stimulere fiskelysten et ekstra hak.*

Fiskeriet i Chilliwack River er ikke begrænset af zone-inddelinger og private stykker, som man kender det fra f.eks. Norge. Når man har købt sit fiskekort gælder det ikke bare den enkelte flod men groft sagt hele British Columbia. Det gør det enklere at pakke grejerne og prøve fiskelykken et nyt sted. Havde vi haft lidt bedre tid og noget mere erfaring med området, havde det været nærliggende at prøve lykken i nogle andre af de floder, der kan nås ved et par timers kørsel. Om ikke andet, så for at få set lidt mere af det smukke land. Når man rejser så langt, bør man næsten afsætte tid til lidt sightseeing (selvom det er svært for en lystfisker).

Som kompensation for de manglende fangster, kunne vi hver dag nyde en fantastisk natur med begyndende efterårsfarver på skoven og på bjergskråningerne, der lå badet i efterårssol. Og vi så jævnligt vandstæren, der forsynede sig med lakserogn på det lave vand. Bæver så vi også, men bjørne så vi ikke, hvilket må tilskrives de mange fiskere ved floden.

Hvis man har købt fiskekort med 'license to kill' (det koster kun lidt ekstra), er det dejligt at kunne tage et par smålaks med til det daglige frokost-bål ved flodbredde. Laksefileterne blev pakket i sølvpapir og bagt i gløderne.

Stor, større, STØR

Vores fiskeuge inkluderede én dags fiskeri efter stør på den kæmpestore Fraser River, og det skulle vise sig at være et regulært 'hit'. Efter 4 dages frustrerende laksefiskeri mødtes vi om morgenen med stør-fiskeskipper Dave Huntley som viste sig at kende floden som sin egen bukselomme. Vores rejsebureau havde godt nok glemt at bestille den krævede stør-licens, men problemerne blev klaret, og båden med den kraftige jetmotor blev sat i vandet. Alu-båden var en typisk størbåd – bygget af skipper selv. Perfekt størrelse til 4 fiskere - og båden var udstyret med alt nødvendigt grej. Fiskeriet efter stør foregår som bundmedefiskeri. Et gedigent blylod trodser den stærke strøm og holder en stor modhageløs enkeltkrog med madding nede ved bunden. Maddingen kan være frisk laksefilet, frisk lakserogn i pose eller rådden fisk som viste sig at være det mest effektive den dag. Men hold da kæft hvor det lugtede slemt!

Den hvide stør er nærmest at sammenligne med en sugemalle. Den har ingen tænder men en blød 'suge-mund', så man afventer et passende blødt hug og det efterfølgende spæde udløb, før man giver et resolut tilslag. I heldigste fald udløser det et forrygende udløb, som får selv de stiveste stænger til at knage i håndtaget. Som ved alt fiskeri med modhageløse kroge er det afgørende at holde linen stram. Ellers er der kontant afregning, og man mister fisken. Alle fangne stør skal sættes forsigtigt ud igen. Ikke den mindste klat kaviar er det tilladt at presse ud til frokosten. Støren er underlagt en intensiv overvågning og beskyttelsesplan for at bevare den relativt store bestand i Fraser River, hvor støren er fundamentet for en driftig lystfiskerindustri med en mængde arrangører af fisketure.

Lars med stort smil og lille stør.

De første fisk, der kom om bord var små – omkring 10-20 kg. Men det var en fremragende oplevelse at fange så smukke og fremmedartede fisk. Skipper flyttede af og til båden til en ny placering, og resultaterne udeblev ikke. Vi 4 fiskere fangede i løbet af dagen i alt 10 stører hvoraf de tre største var knapt 2 meter lange (6,5 fod) med en anslået vægt på 60-70 kg. Men støren kan blive langt større – der fanges jævnligt stører over den 'magiske grænse' på 10 fod og en vægt langt over 150 kg. Selvom det altså var 'undermålere' vi fangede, var det en fornøjelse at prøve at lægge så mange kræfter i en fight – støren er en bomstærk fisk, og en springende stør på 70 kg er et syn for guder!

At vi blev begunstiget med en kompetent og hyggelig skipper, klart solskin og svag lun vind, hvidhovedet ørn, ravne og sæler gjorde oplevelsen fuldendt. Hjemmefra havde vi været helt og aldeles fokuseret på 'det fremragende' laksefiskeri, men det var stør-turen, der trak stikket hjem for den bedste fiskeoplevelse. En oplevelse, der varmt kan anbefales – både på grund af spændingen og den fantastiske natur

Morten tv. fik denne stør på 6,5 fod og ca. 65 kg. Når støren er udtrættet, løftes den forsigtigt ombord ved fælles hjælp (hvis ikke den er for stor). Støren bliver helt rolig, når den løftes ud af vandet (Måske fordi den har prøvet turen før?). Efter en hurtig beundring lempes den forsigtigt tilbage i vandet. I midten Ole, th. fiskeskipper Dave Huntley.

'Faktaboks':

Et par gode råd , hvis du planlægger fiskerejse til Canada/British Columbia:

Google Earth og Google Maps er i kombination en fantastisk kilde til information om et 'ukendt' område.

Gode hjemmesider om fiskeri, natur mm i BC:

<http://www.bcadventure.com/> samt <http://www.fishchilliwack.com/>

Går turen til Chilliwack skal du selvfølgelig besøge: Fred's Custom Tackle på adressen: #1-5580 Vedder Road, Chilliwack. Her kan man købe fiskekort, få kyndig og venlig rådgivning om fiskemetoder, købe diverse grej, bestille båd med fiskeguide og sågar blive klippet!

Tjek alt vedr. fiskeregler og fiskekort på hjemmesiden: <http://www.env.gov.bc.ca/fw/fish/licences/>

På den side kan man også finde udførlige beskrivelser af de forskellige arter stillehavslaks. Fiskekort er billige i Canada – også for udlændinge. Ca. 150 kr. pr. uge. Plus evt. tillæg hvis man ønsker at beholde nogle af laksene.

Ansøg i god tid om visum til indrejse i USA (hvis rejsen går via USA) på hjemmesiden:

<http://www.um.dk/da/menu/Borgerservice/FoerdinRejse/UdenlandskeVisumregler/Usa>

Undersøg på forhånd flyselskabets regler vedr. bagage, antal, max vægt, max størrelse, og evt. ekstra betaling for 'odd size' (transportrør til fiskestænger).

En uges fiskeferie kan gøres for ca. 15.000,- pr. næse gennem rejsebureau – og noget billigere (eller længere) hvis man er 4 og selv står for bookningen af rejse, indkvartering og bil.

stig@norhald.dk

www.norhald.dk